

Satikt, samīlot un saplūst...

Pamodos neierasti agri un uzreiz sapratu, kāpēc: pa atvērto logu sadzirdēju mūziku. Pareizi, šodien visu dienu notiek koncerti, jo 25. augusts Ventspilī ir brīvdiena par godu Didzim Ošeniekam, kurš 2039. gadā kļuva par valsts prezidentu. Klasiku atpazīnu uzreiz – Artūra Lemberga 4. simfonija; viņa darbi bija jāmācās vidusskolā. Komponista tēva pieminēklis atrodas netālu no mana dzīvokļa, Sarkanmuižas pļavā. Opaps stāstīja, ka bijušais mērs par godu Latvijas 120-gadei atstāja rokasgrāmatu *Ventiņem Baltijs jūrs spēks* ar 120 padomiem, tāpēc pilsēta turpina attīstību ar gudrām tehnoloģijām un galvām, spēcīgām pamatnostādņēm un rokām, tīrām ielām un dvēselēm.

Pabaroju četrus gadus veco taksenīti Matildi un izgāju laukā. Šodien nolēmu pati kārtīgi izstaigāties ar suni, nevis sūtīt Robērsu (*Robotu ērtai saimniekošanai*). Jautājums – kur aiziet? Ventspilī visas vietas man ir mīļas un sirdij tuvas, jo pilsēta elpo kopā ar mani, dzīvo reizē ar mani, attīstās un virzās uz priekšu ar to pašu ātrumu, ar kuru steidzos saprast esamības būtību es... Izdomāju, ka varētu aizvest suni uz jūrmalu. Pat neticas, ka agrāk ieeja centrālajā pludmalē ar dzīvniekiem bija liegta, bet, kopš ieviesa noteikumus par obligāto suņu skološanu no trīs mēnešu vecuma, iet ar mājas mīluļiem var jebkur, tikai uz kaklasiksnas jābūt audzināšanas kursu pabeigšanas žetonam. Suņu skolas nosaukums ir gana oriģināls – *Paris Flame*, kas nozīmē *Parijenko iemācīs suņiem pat flamenko!* Parijenko senči nodarbojās tikai ar samojedu audzināšanu, bet tagad ģimene specializējas visās šķirnēs.

Lielajā prospektā, pie *Ventspils reisa* pasažieru dronu pieturas, satiku draudzeni Alisi, kura piedāvāja aizlidot uz delfināriju. To atvēra pirms 82 gadiem pēc Ievas Sāmītes-Cērpas iniciatīvas. Viņas loloto bērniņu sapnis piepildījies, jo mazuļi tic fantāziju skaistumam; kamēr mazie sapņoja, pieaugušie pierādīja, ka bērnu vēlmes ir stiprākas par jebkurām grūtībām. Sarunājām, ka vakarā izpeldēsimies ar *brīnumdziedniekiem*. Pa ceļam ieskrējām Mūzikas vidusskolas bibliotēkā, jo nu pienācis laiks nodot nanogrāmatu – vairāku ventspilnieku sarakstīto Aijas Bumbieres biogrāfiju. Viena no autorēm bija mana vecvecmāmiņa, kura dalījās ar atmiņām par studiju gadiem. Viņa arī man stāstīja par izcilās pedagoģes gudrību un dvēseles siltumu, par mīlestību un cieņu pret literatūru. Dots devējam atdodas.

Mēs turpinām ceļu un izbaudām pilsētu. Tā ir vienkārša un oriģināla, sena un mūsdienīga, spītīga un paklausīga. Šajā oriģinālajā simbiozē es jūtu jūsmojošo jūru, dejoju devīgajās debesīs, lidoju, līksmoju, līdžinos, satieku, samīloju un saplūstu ar savu saulaino sapņu salu... Esmu neatkarīga un vienlaicīgi piederīga pilsētai. Jā, esmu ventspilsmīle, filaventspile, ventamore; šī ir vieta, kurā un kurai dzīvoju.

Pa ceļam mājup iegājām interaktīvajā I. Štrumfas muzejā *Ventspils incognita* izdzert tasīti senlatviešu tējas. Kādreiz te bija *Mego* veikals, bet pirms 65 gadiem tas pārgāja uz tiešsaistes apkalpošanu 7D formātā ar tehnoloģijām *i-Touch*, *i-Smell* un *i-Taste*. Interesanti, kas būs Ventspilī pēc 100 gadiem?

Noguruši atgriezāties mājās un ieraudzījām, ka pie loga gaida pasta drons *Elvijs-9* ar paciņu. Laikam mamma sagādājusi kaut ko garšīgu pusdienās. Tik tiešām – lasis no mūsu mākslīgā Blumezera un Užavas rūpnīcā ražotā bulgura putra! Paēdu un nosūtīju savas šodienas pārdomas datoram; drīz tās varēsiet izlasīt *Ventas Viedbalss* ITA stendā. Labu lasītgrību 2118. gadā, mīļie ventspilnieki!